

Borsodi L. László
LENÉZNI A VÖLGYBE

Nagyszüleink házát közös megegyezéssel eladtuk.
Szóval nem tudtunk megegyezni, kié legyen.
Egykori házukat azóta idegenek lakják.
Ha arra visz a vonat, nem tudok lenézni a völgybe.
Homályosuló tekintetem nem találná, merre van.
Az évtizedek totálja összemosza a szomszédokéval.
Csak bennem él, merre nyílik a kis- és nagykapu.
Csak én tudom, hogy az első ajtó mindig zárva.
Csak én érzem a puliszka melegét a konyhából.
Hogy hány kenyeret vetett be nagyanyám hajnalban,
a kemence tűzét, a kenyér illatát csak én tartom számon.
Én hallom a tisztaszoba csendjét, ünnepébe én léphetek.
És én hallom, hogy káromkodik a tehénre nagyapám.
A csúrból friss széna illata árad, az istállóból trágyaszag.
De hiába szólítom, a hátsó udvarról nem jön elő az öreg.
Hiába hívom, nem jön eléem, nem csókol meg nagyanyám.
Csak a patak csordogál az úton túl, mossa a köveket.
Száguld, visz a vonat. Nem tudok lenézni a völgybe.

KÉZBESZÉD
(Jób-átirat)

Ülünk ketten a délelőtti szobában.
Kérsz-e kávé, kérdelek. Inted, nem,
de nem szólsz. Néha sóhajtasz,
az ablakon kinézel. Vagy hová?
Ki tudná ezt megmondani?
A szomszéd bácsi hangja novembertől
nem hallatszik át, de lehet, te néha hallod.
A kályha melege egyetlen reményünk.

Fogjuk egymás kezét a ráncosodó időben.
Keményen tapadnak egymáshoz.
Akár a hantok.

BÚCSÚ

Beának

Most kellene fegyelmezettnek maradni,
nem szaggatni kalapot, ruhát, lepedőt,
nem csapkodni a kaput, a bejárati ajtót,
nem rúgni bele szőnyegbe, székbe, polcba,
nem törni össze a poharakat szépen, sorban,
nem sírni párnába, nem nézni ki az ablakon.
Most kellene csendben maradni, mozdulatlanul,
nem fordulni senkihez segítségért, jóslatért,
nem kérni tanácsot baráttól, rokontól, mástól.
És az arcomnak, legfőképpen az arcodnak
kellene rezzenéstelennek maradnia,
és csak álljunk lelógó kézzel, üres szívvel,
és ne tegyünk semmit, csak elnézzük,
csak hallgassuk, hogy távozik belőlünk,
ki gyökeréig egy velünk: apánk, istenünk,
letört ág, tövestül kifordult fa.

LAKATLAN

Rozsdás a kapuzár,
az udvart felvette a gaz,
soha nem süt fölötte a nap.
A tetőn több cserép elmozdult,
a padlás denevérek szállása.
A házon minden ablak vakablak,
a lépcsősort benőtte a moha.
Nálatok mindig november van.
És a pincetorok arcotokat elnyeli.